

DEHŞET APARTMANI için övgüler

“Karanlık, kanlı ve hipnotize edici. *Rosemary’nin Bebeği* havasıyla ve çağdaş bakışıyla *Dehşet Apartmanı*, Manhattan gotiğini yeni bir zirveye taşıyor.” –Zoje Stage

“New York’un derinliklerinde sizi bekleyen öyle şeyler var ki, ne kadar korku kitabı okursanız okuyun buna hazır olamazsınız.”
–*Esquire*

“Nat Cassidy inanılmaz derecede klostrofobik bir dünya yaratmış ve anlattığı dehşet verici olaylar üslubu sayesinde fazlasıyla inandırıcı geliyor.” –Scott B. Smith

“Eğer gerilim dolu sahneler, mizah, renkli karakterler, eski usul korku atmosferi ve sinematik gerilim seviyorsanız hemen başlayın!” –Sadie Hartmann

“*Dehşet Apartmanı* bir romandan çok daha fazlası. Korkunun derinliklerine yapılan bir yolculuk.” –*Medium*

“*Dehşet Apartmanı*, derinizin altına işleyip kanlı dişlerini içinize saplayan bir yaratık.” –*FanFiAddict*

“New York’un amansız temposu kadar korkutucu. *Dehşet Apartmanı* sizi ele geçirecek.” –Liz Kerin

“Bu kitap sizi darmadağın edecek ama iyi ki okudum diyeceksiniz. Kusursuz, sürünge gibi yaklaşan bir korku.” –Kiersten White

“Deptford’a adım atın, tabii cesaretiniz varsa! *Rosemary’nin Bebeği* tadında. Okurken tüylerim diken diken oldu.”

–Erin A. Craig

“Nat Cassidy, sinsice yükselen korkunun, şehirdeki huzursuzluğun, tekinsiz dehşetin ve apaçık kâbusun ustası. *Dehşet Apartmanı*’nda tanıdığımızı sandığımız bir yaratığa bambaşka bir hayat veriyor, onu yeniden saf dehşete dönüştürüyor.” –Ramsey Campbell

“*Rosemary’nin Bebeği*’ni seviyor musunuz? O hâlde *Dehşet Apartmanı*’nı okuyana kadar bekleyin. Bu, hayatta kalmanın laneti ve ailenin yoğun duygusal karmaşıklığı üzerine.

Ayrıca acayip garip süperstar vampirler de var.

Yılın korku kitabına hazır olun.” –Erika T. Wurth

“Modern korku öğeleriyle yoğrulmuş, eski usul dehşetlerin her kapının ardında saklandığı bir roman. Hemen okuyun!”

–Brian McAuley

“İşler kötüye gittiğinde, daha da kötüye gidebilir mi? Cassidy’nin karanlık ve katmanlı *Dehşet Apartmanı*’nda hayat tepetaklak oluyor.” –Cynthia Pelayo

“Kesinlikle dehşet verici bir hikâye. Sadece unutmayın: Sabahlara kadar okurken evdeki tüm ışıkları açın. Az da olsa işe yarıyor.”

–Andy Davidson

“*Dehşet Apartmanı*, Nat Cassidy’nin son yılların en heyecan verici korku yazarlarından biri olduğunu kanıtlayan, modern, dehşet dolu bir başyapıt.” –Eric LaRocca

“Bu kitap sizi dehşetle ve (fazlasıyla insani) umutsuzluk anlarıyla dolduracak. Ama endişelenmeyin, Cassidy sonunda uzaklarda parlayan bir umut ışığı yakmayı ihmal etmiyor.”

–Philip Fracassi

“Şaşırtıcı ve gizemli. *Dehşet Apartmanı*, gerçek olamayacak kadar iyi bir ödülün uğursuz huzursuzluğuyla dolu.”

–Hailey Piper

“Elimden bırakamadım.” –Clay McLeod Chapman

“Cassidy, yoğun atmosferi, karakterleri ve büyüleyici vampir mitini kusursuzca inşa ediyor, üstelik tempodan ödün vermeden... Baştan sona okuyucuyu eğlendiren, onları dehşete düşüren ve sınırlarını zorlayan bir hikâye.” –*Booklist*

DESTEK MEDYA GRUBU

NOX* YAYINLARI: 21

ROMAN: 21

DEHŞET APARTMANI / NAT CASSIDY

Orjinal adı: Nestlings

© 2023 Nat Cassidy

Hakları Libris Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Ece Çavuşlu

Çeviren: Emre Aygün

Redaksiyon: Elif Nihan Akbaş

Son okuma: Alican Saygı Ortanca

Kapak illüstrasyon: Ebrahel Lurci

Sayfa Tasarımı: Tuğçe Arık

Nox Yayınları: Eylül 2025

Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-97151-9-3

© Nox Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

 www.destekmediagroup.com www.destekdukan.com
 Noxyayinlari noxyayinlari noxyayinlari
 noxyayinlari info@destekyayinlari.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 77699

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Tel. (0) 212 613 30 06

Destek Dukkan

DEHŞET APARTMANI

HER KORİDORDA BİR SIR,
HER KAPININ ARDINDA BİR TUZAK SAKLI.

NAT CASSIDY

Çeviren: Emre Aygün

NOX^{*}

Asta, Leonard ile Hailey'ye.
Ve tanıdığım en kuvvetli insan olan Kelley'ye.

NOT

Bu kitabın içeriği hakkında hızlıca bir uyarı geçmek istiyorum. Bu kitapta evlilik sıkıntıları, ebeveyn travmaları, çocukların canının tehlikeye atılması, bebek katli hakkında konuşmalar/ imgeler, doğum sonrası depresyonu, intihar düşünceleri, vücuda zarar verme, engellilere karşı önyargı (hem içselleştirilmiş hem de dışsallaştırılmış hâliyle), Yahudi karşıtlığı (hem içselleştirilmiş hem de dışsallaştırılmış hâliyle), klostrofobi, bir miktar *gaslighting* ile böceklerle alakalı bol miktarda muhabbet göreceksiniz. Aynı zamanda gerçekten ırkçı, kadın düşmanı dallamanın teki olan bir karakter de mevcut.

Kırık şişelerin ötesine bak
Çürümüş ahşap merdivenlerin
Balla tatlandırılmış şarap koyusu göbeğini bul çıkar
Herkes hayatı milyonerler gibi yaşayamaz sonuçta

İncecik duvarların ötesine bak
Zemin döşemelerini sök, boyayı kazı
Bir azizin sabrıyla her santimin üzerinden geç
Şapkanı al, paltonu giy
Kilerin kapısı açık bir boğazdır
-The Mountain Goats, "The House That Dripped Blood"¹

Canımdan bile olsam bu seneyi atlatacağım.
-The Mountain Goats, "This Year"²

1 (İng.) "Kan Damlatan Ev." -*çn*

2 (İng.) "Bu Sene." -*çn*

BİRİNCİ KISIM

YABANCILAR

EV GEZİSİ

1

Buraya ait değiliz biz.

Bu sessiz lakin ısrarcı bir düşünceydi; onu yüz kızartıcı, hat-
ta belki de tehlikeli bir durumdan kurtarmak istercesine kolunun
yenini çekiştiren bir dost gibi. *Çabuk, kimse fark etmeden terk et
burayı.*

Ana bu düşünceyi görmezden gelmek için elinden geleni ya-
pıyordu.

Central Park'ın kışlık yeşil-beyaz manzarasının ayaklarının al-
tında uzanıp gittiği salondaki devasa pencereden dışarı bakıyordu.
En üst kattaki bu boş daireden Manhattan'dan East River'a kadar
uzanan alanı görebiliyordu.

Reid ile emlakçı Vera ikinci yatak odasında idi. Vera'nın –(O
kadın *gerçekten* bir emlakçı mıydı? Ana bir anda kadının resmi
görevinin ne olduğuna dair en ufak bir fikirlerinin olmadığını fark
etti)– bina hakkındaki ilginç bilgileri Reid'e ballandıra ballandıra
anlattığı duyulabiliyordu. Reid'in de neredeyse bir yaşına basacak
olan kızları Charlie'nin videolarını ballandıra ballandıra Vera'ya
gösterdiği duyulabiliyordu.

Hâlimden pek de memnun olmayan Ana ise kendi düşüncele-
riyle baş başaydı.

Buraya ait değiliz biz.

Buraya ait değiliz biz.

Buraya–

Vera ile Reid sonunda salona döndü. Vera, Central Park'ı tasarlayan Frederick Olmsted'in aynı zamanda Deptford'ın bahçesini de tasarladığını anlatıyordu. Bir bakıma görsel bir şakaydı bu, bir bakıma da Olmsted'in kibrinin bir uzantısıydı çünkü artık bina sakinleri gerek şehre gerek de bahçeye bakarken adamın dehasından nasiplerini alacaktı.

Reid'in gösterişçiliği de kabarmışa benziyordu. Ana daha önce onun başka birinin ağzından çıkan her kelimeyi böyle dikkatli dinlediğini görmemişti hiç. *Onun buna ihtiyacı var*, diye düşündü.

"Bahçenin ne kadar yeşil olduğunu aşamıyorum!" diye vurguladı Reid. "Ocak ayındayız yahu!"

"Memleketten getirilen soğuğa dayanıklı bitkiler," dedi Vera. Gerçi kadın nereliydi ki, Long Islandlı mı? "Hey, sizin şu ufaklığın başka bir videosunu göstersenize! Çıkardığı şu sestten kendimi alamadım! Yavru bir kuş gibi."

"Biz de ona öyle diyoruz zaten!" Reid cebinden hevesle telefonunu çıkardı.

Ana gergin bir tebessümle müsaade istedi. Heyecanlarına yenik düşmüş olan Reid ile Vera onu belli belirsiz fark etti. Gerçi aralarından geçerken Reid bir eliyle Ana'nın omuzlarına dokunmuştu.

İkinci yatak odası dairenin geri kalanı gibiydi: Kusursuz.

Burası şüphesiz Charlie'nin odası olurdu. Bu daireye yerleşirlerse Charlie mevzubahis bahçeye bakarak (aşağıya... aşağıya bakarak) büyüdü.

Kocaman bahçenin ortasında devasa, yabani görünümlü bir orman bulunuyordu. İnsanı *şoke* edecek derecede yeşil ve capcanlıydı. Gerçekten de soğuğa dayanıklı bitkilerdi. Bitkilerin ortasında düz, insan eliyle dikilmiş dikdörtgen şeklinde bir çimenlik uzanıyordu. Bu yükseklikten Ana sözümona görsel şakayı hemencecik anladı: O yabani görünümlü ağaçlar binalar ile gökdelenlerken düz çimenlik de minyatür bir Central Park'tı.

Buraya ait değiliz biz.

Diğer odadan Vera'nın başka bir videoya verdiği coşkulu tepkinin sesi geldi.

Ne acayip kadındı. Tez canlı. İtici. Ana kadında bir tür çaresizlik sezinlemişti ki bu gülünç sayılırdı... Ana ve Reid gibi alt orta sınıfa mensup önemsiz bir çiftte Deptford'daki lüks bir daireyi gösteren biri niye çaresiz olsundu ki? Tarihte böyle bir teklife hayır diyecek insan yoktu sonuçta, değil mi?

Ana başını pencerenin serin camına yasladı. Binanın kış rüzgârında sallandığını hissedebiliyordu neredeyse fakat bu hayal gücünün bir oyunu olmalıydı.

Burası on sekizinci kat olarak geçiyordu ve teknik olarak en üst kattı fakat altlarındaki dubleks ve tripleksler –film yıldızlarının, finans kodamanlarının, meşhur müzisyenlerin ve belki de, Tanrı korusun, bu üçünün habisi bir birleşimi sayılabilecek insanların yaşadıkları daireler– yüzünden aslında yirmi beşinci katta falanlardı. Hatta belki otuzuncu kattaydılar, açıkçası bunu bilmek imkânsızdı.

Ana ile Reid on seneden biraz fazla bir süre önce, beraber eve çıkmaya ilk karar verdiklerinde şaka olsun diye bir Deptford dairesi için yapılan emlak kurasına katılmıştı. Bunu neden *şimdi* kazanmışlardı ki? Böyle adaletsizlik olmaz olsundu.

Ona söylemelisin.

Bu düşünce Ana'nın midesinin biraz çalkalanmasına neden oldu. Gözlerini yumdu.

Gözlerini açtığı anda, ona bakan eğri büğrü, çarpık bir surat gördü.

Bahçenin öteki tarafında, göz hizasının birazcık yukarısında, çatının kalkan duvarlarının altında.

Taştan ağız gülünç bir şekilde kıvrılmış, burnu basık, pis bakışlı bir yaratık.

Dün emlak kurasında isimlerinin seçildiğine dair haber aldıklarında, binaya dair ne gibi bilgilere ulaşabileceğini görmek için Google'da arama yapmıştı. Şaşırtıcı derecede az bilgi çıkmıştı karşısına. Yüzeysel bir sürü bilgi olsa da New York'un en meşhur apartmanlarından biri olmasına rağmen bu binanın içinde

ne bir film çekilmişti, ne herhangi bir fotoğrafçı bir *Vanity Fair* yazısı için fotoğraf çekmesi için içeri alınmıştı ne de binaya dair bir dedikodu kitabı çoksatınlar listesine girmişti. Kurayı daha önce kazanmış insanlardan blog açan bile olmamıştı. New York City, Deptford'a dair mahrem bilgileri sır olarak saklamaktan hoşlanıyor gibiydi.

Binanın gargoyllarını saymazsak.

Chrysler Binası ve bir ihtimal Woolworth Binası ya da City College binası dışında, şehrin en meşhur gargoylları Deptford'da bulunuyordu. Yarım saat önce sokakta buluştuklarına Ana ile Reid'e onları göstermişti Vera.

"Deptford üç kattan ibaretken bile bu gargoyllar yerli yerindeydi. Söylentilere göre, Thomas Emile Janebridge'in izi sürülmüş en eski akrabalarının gömülü olduğu kadim bir Valland mezarlığındaki taşlardan oyulmuşlar. Binayı koruyorlar. Yüz kırk senenin ardından bence işe yaradıklarını varsayabiliriz, ha?"

Ana ile Reid, binayı çevreleyen siyah ve altın rengi kapıların önünde ağızları bir karış açık hâlde gözlerini belerte belerte bakan, Seksen İkinci Sokak'taki yaya trafiğini durma noktasına getiren turist gruplarından herhangi birine dahilmiş gibi boyunlarını bükerek gargoylları görmeye çalışmıştı. Bu bina ağzı bir karış açılan, gözlerini belerte belerte bakan insanlara alışıktı. Sonuçta Deptford'dı burası. Sizi yolunuzdan çevirip şunu dedirtecek türden bir binaydı: *Vay be, şehre bak. Belki bir gün ben de böyle bir yerde...*

Omzuna bir el kondu. Ana oturduğu yerde zıpladı.

"Ee? Ne düşünüyorsun?" Gelen Reid'di. Gözleri kocaman açık, ses tonu fısıltılı. Coşku sarhoşu.

"Burası... burası çok."

Adam, Ana'nın göz hizasına gelebilmek için çömeldi. "Biliyorum," dedi. "Ama... Belki nihayet iyi anlamda çok olmasının sırası gelmiştir? Yani, etrafa bakınıyorum ve bütün daire..."

"Kusursuz."

“Tanımlayacak başka kelime yok! Kapılar bile yeterince geniş! Vera da bizim için tezgâhların bazılarını alçaltıp banyoya gerekli her tadilatı yapabileceklerini söyledi!”

“Anladım. Ama...” Aklından geçenleri adamın anlayabileceği umuduyla cümlesini yarıda kesti.

“Ne var?”

“Reid.” Donuk bir utanç vücudunda dolaştı, peşinden de her zamanki uğuldayan, giderek kabaran öfke geldi. Niye illa bunu söylemek zorunda kalması gerekiyordu ki?

“Ne var?”

“Bahçeye dair dikkatini çeken başka bir şey olmadı mı?”

Adam pencereye gitti. “Yani, Charlie bu manzaraya bayılacak. Bahçenin ortasındaki ufak yeşillik alan dikkatini çekti mi? Âdeta yabani ağaçlar birer bina ve ortada da ufak bir Central Park var. Vera da tam olduğunuzdan bile daha yüksekteymiş hissi uyandırdıklarını çünkü– ah.”

Adam nihayet ona baktı.

Ardından da Ana’nın tekerlekli sandalyesine baktı.

En baştan beri anlaması gereken şeyin kafasına dank edişinin suratına yansımalarını seyretti Ana.

“Siktir.”

2

Alçak sesle konuşuyorlardı.

“Ya yangın çıkarsa? Ya asansör arızalanırsa? Ben... ben nasıl güvende hissedebilirim?”

“Hayır,” dedi adam, “hayır, haklısın. Sonuna kadar hem de. Siktir. Reddetmemiz gerek, değil mi?”

Adamın hakkını yememek lazım, tereddüt etmemişi bile. Yine de Ana onun bunu bir soru olarak yöneltmemiş olmasını dilerdi. Bu berbat kararı onun adına vermesini, eşit miktarda ona darılabilsin

ve şükran duyabilsin diye bu sorumluluğu onun omuzlarından almasını dilerdi. Ana hayır demek *istemiyordu*. Hayatında hiçbir şeye evet demediği kadar evet demek istiyordu buna.

“Nefret ediyorum bu kahrolası durumdan ya,” dedi Ana, göz yaşlarının gözlerini yakmaya başladığını hissederek ve adama, kendine, kahrolası ucuz, boktan tekerlekli sandalyesine veya artık her ne olursa bir şeye vurabilmenin hasretini çekerek. “Niye koduğumun en üst katında olmak zorundaydı ki?!”

Onlara yalnızca emlak kurasında isimlerinin çıktığı söylenmişti. Vera onları binaya soktuğunda daire numarasından bahsetmemişi bile; Ana ile Reid daracık, art deco tarzı asansör yukarı tırmanmaya devam ettikçe her katta bunu beraber keşfetmek zorunda kalmıştı...

Asansör yukarı çıktı...

Ve yukarı çıktı...

Çiftin giderek tırmanan dehşetinden beslenircesine tam da bu asansör yolculuğu sırasında, “Siz hep böyle?..” diye sormaya girişmişti Vera. Suratındaki ifade temelde bir el hareketiyle aynı işlevi görerek Ana’nın tekerlekli sandalyesine doğru seçmişti.

“Hayır,” demişti Ana kısık sesle, daha kaç kat yukarı çıkmaları gerekeceğinin gerginliğini hissederek. “Bir seneden az bir zamandır.”

“Ama hep böyle kalmayacak!” deyivermişti Reid.

“Bunu bilemeyiz,” demişti Ana, yüz kızartıcı çıkışı için özür dilercesine.

Asansör yukarı çıktı... ve yukarı çıktı...

Vera yılmamış, meraklanmıştı. “Bir kaza mı geçirdiniz?”

İnanılmaz destursuz bir soruydu bu ama Ana neredeyse sorunun çıplak meraklılığını takdir ediyordu.

“Gibi.” Meseleyi burada kapatabilirdi fakat asansör imkânsızca, dehşetengiz bir şekilde yukarı tırmanmaya devam ederken acı verici sessizlik uzadıkça uzamıştı. “Doğumu sezaryenle yapmamak konusunda çok ısrar ettik ama doğum uzun sürdü ve epidural pozisyonumun bana ne kadar zarar verdiğini hissetmemi engelledi.”

Ana, bacakların açılabilirdiği kadar açıldığı litotomi pozisyonunu kucağındaki elleriyle göstermişti. “Tam denk gelen eski bir dans sakatlığım vardı. Belkemiğimde bir kanamaya neden oldu. Ertesi gün yataktan kalkmaya yeltenene kadar ne kadar kötü durumda olduğumu fark etmedim bile.”

“Amanın,” demişti Vera. “Bu sık görülen bir şey mi?”

Ana onu sevk ettikleri nöroloğun başını sallayıp iç çekişi hatırlamıştı (bu sırada göz temasını büyük ölçüde Reid’le kurmuştu adam): *Şunu anlamalısınız, bu tarz bir sakatlık milyonda bir görülür... hatta milyarda bir...*

“Yok!” Ana neşeli bir tavırla cevap vermeye çalışmıştı. “Acayip nadir. Milyarda bir.”

“Amanın,” diye tekrarlamıştı Vera sempati göstermeyi eksik etmeden. “Öyleyse son zamanlarda bir sürü farklı piyango size vurmuş diyebiliriz, değil mi?”

Asansör de bu sırada katlarına gelip nazıkçe durmuş ve yolculuğun başından beri köşede dikilen, görünmez sayılabilecek, gıkı çıkmayan asansör operatörü âdeta bir gemiye aitmiş gibi görünen bir manivelayı kendine doğru çekerek asansörün kapısını açmıştı.

Şimdiyse dairenin ikinci yatak odasında, Ana’nın kolunu okuyordu Reid.

“Bu durumdan nefret ettiğini biliyorum,” dedi Reid. Kadının elini öptü. “Önemli değil. Hayır deriz, olur biter. O kadar basit. Doğru zaman değil ve yani... olur böyle şeyler.” Adamın sesi neredeyse samimi çıkıyordu. “Zaten burası bizim için fazla küçük. Senin seslendirme kabinini nereye koyacağız? Onu salona yerleştirmemiz gerekir ama o zaman da mobilyaların düzenini mahveder. Bu oda da çok geçmeden Charlie’ye ufak gelmeye başlar zaten.”

“Ama... insanlar aslında böyle şeyleri hep yapıyor, değil mi?” Şimdi Ana hayır dememenin bir yolunu bulmaya can atıyordu. Bu adil değildi. İsimleri kurada hayatlarının başka bir herhangi döneminde çekilmiş olsaydı bu fırsata balıklama atarlardı! Şimdi niye balıklama atlamamak için bir mazeret arıyorlardı ki?

Öyleyse son zamanlarda bir sürü farklı piyango size vurmuş diyebiliriz, değil mi...

“Ne yapıyor?”

“Üst katlardaki dairelere taşıyorlar, bu hâldeyken...” Eliyle tekerlekli sandalyesini işaret etti: Ucuz bir Medline Basic Lightweight.

“Bilemiyorum,” dedi adam samimiyetle. Hâlâ öğrenme aşamasında oldukları o kadar çok şey vardı ki. Ardından: “Yani, belki binada bir süre yaşadıktan sonra başka bir daireye taşınmak için öncelik isteyebiliriz? Bilemedim.”

Ana sandalyesinde, Reid onun yanına çömelmiş hâlde, bir süre konuşmadan durdular.

Ana kendini ellerini incelerken yakaladı. Utanmış, itirafta bulunmak istermiş gibi bir fısıltıyla konuştu.

“Buraya ait olmadığımızı... düşünüp duruyorum. Sanki... böyle yerler bizim gibi insanlara uygun değilmiş gibi.”

“Nasıl yani? Bu dairelerden bazılarını kuraya koymalarının bir sebebi var...”

“Hayır. Ondan bahsetmiyorum. *Bizim* gibi insanlar yani. Lanetli insanlar. Talihsiz insanlar.”

“Hayatım,” diye iç geçirdi Reid. “N’olur yapma. Lanetli mi? Biz lanetli—”

“O zaman niye böyle bir şey geldi başımıza? Hem de *şu anda*?”

Reid kadının elini tuttu. Elleri terliydi, on bir aydır tekerlekli sandalye kullanmanın sebep olduğu nasırlar iyice belirgin hâle gelmişti.

“Herhangi bir şey niye gelir ki başımıza? Belki de bu yalnızca, ne bileyim, her türlü yeni bir daire aramaya başlamamız için bir işarettir. Geçirdiğimiz yılın ardından taze bir başlangıç yapalım, yeni bir sayfa açalım. *Gerçekten* mükemmel olacak bir yere taşınalım. Yeterli büyüklükte, bütçemizin dahilinde, giriş katında ve en önemlisi de...”

“Frank’in olmadığı bir yerde?”

“Aynen öyle.”

“Öyle bir yer var mı ki?”

Adam omuz silkti. “Aramadan bilemeyiz.”

Ama adamın sesine melankoli karışmıştı. Bu daireye veda edecek olmanın gerçekliğini hissetmeye başladığını görebiliyordu Ana.

Odada, kendilerine ait o son ânın tadını çıkardılar. Ardından Reid konuştu:

“Benimle evi görmeye geldiğin için sağ ol. Şehre inmekten nefret ettiğini biliyorum.” Kadının alnını öptü, ardından kendi alnını kadının alnına dayadı. “Seni seviyorum.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi kadın.

“Gel de bunu yüreğime anlaaaat.” Şarkıya yumuşak bir false-toyla başladı fakat taklit etmeye çalıştığı 90’lar R&B şarkıcısından ziyade bir çizgi film tavuğu gibi çıkmıştı sesi.

Her halükârda kadının gülümsemesini sağladı. “Tiksiniyorum senden.”

“Gidelim mi o zaman? DelGrossoları da bebek bakıcılığından azat edelim?” Ditma’sa dönüş yolculukları uzun ve can sıkıcı olacaktı; artık tekerlekli sandalyeyle binilebilecek istasyonları ve otobüsleri de bulmak zorunda kaldıkları için eskiye nazaran daha uzun ve can sıkıcı. Belki battı balık yan gider deyip doğru türden birini bulmak koca gün sürmezse taksiye bile binebilirlerdi. Şu noktada nakliyeciler masrafı ortadan kalkmıştı sonuçta.

Ana adamın elini sıktı. “Evet.”

Reid, kadını salona doğru itirmek üzere sandalyesinin arkasına geçti. Ana bazen adamın bunu yapmasından nefret ediyordu. Ama bu sefer değil.

3

“Ee,” dedi Vera. “Ne düşünüyoruz? Bebek için mükemmel, değil mi?”

Ana ile Reid yatak odasından çıktıklarında kadını mutfak tezgâhına yaslanmış hâlde buldular. Kısacık bir anlığına kadın hafiften uyukluyormuş gibi geldi ikisine de. Suratı seğirdi... ve bir anaokulu öğretmeni gibi ellerini resmî bir tavırla vücudunun önünde tutmaya devam etti.

“Mükemmel,” dedi Ana. Reid kadına kötü haberi verirken Ana da sandalyesini salonun parka bakan penceresine doğru ilerletti.

Yirmi kat civarı yüksektydiler. Yatak odasının penceresinden baktığında yükseklik insanın başını döndürüyordu... ama buradan bakıldığında, şehir onları avucunda yakalayabileceğine dair bir vaatte bulunurcasına uzandıkça uzanıyordu. Tanrı aşkına, her gün böyle bir manzarayı seyredip de bir şeyleri başarma konusunda yetersiz hissetmek zor, hatta neredeyse imkânsız olurdu.

Her şeyin bir perspektif meselesi olduğunu fark etti Ana.

Sonuçta bundan daha yüksek uçurumlardan düşüp de hayatta kalmayı başarmamışlar mıydı?

Öyleyse son zamanlarda bir sürü farklı piyango size vurmuş diyebiliriz, değil mi? Doğru söze ne denirdi. Sağlı sollu milyarda bir ihtimaller. Sakatlığı, fiziksel terapide ilerleme kaydedememesi gibi kasvetli ihtimaller. Daha en başında birbirlerini tanımak gibi aydınlık ihtimaller. Ya da Deptford’da bir daire kazanmak gibi.

Buraya kadar gelmeyi başarmışlardı. Uçurumun kenarından bakıp da korkmaması gereken birileri varsa onlardı.

Bir tane daha olsa ne değışirdi ki? Niye buraya ait *olamamışlardı* ki?

“Ne yazık ki,” diyordu Reid, Vera’ya, “büyük bir manimiz var.”

“Aa?” diye sordu Vera, reddedilmenin akla hayale sığmaz, daha önce hiç tatmadığı tadına karşılık şaşkın şaşkın gözlerini kırptırırken. Elleri vücudunun önünde birbirlerine kenetlenmiş hâlde duruyordu hâlâ.

“Evet,” diye açıklamaya girişti Reid. Yutkundu, boğazını temizledi. “Evet, mesele şu ki bizim bu daireye...”

“...uygun mobilyamız yok,” diye araya girdi Ana neşeli, gülüntücü ve kendinden emin bir tavırla. Pencereden dışarı bakıyordu.

“Hâliyle burası için yeni birkaç parça eşya almamız gerekecek. Ama bunu taşındıktan sonra da halledebiliriz.”

Reid şaşkınlıkla eşine baktı. Ana onunla göz göze geldi –bu hareket el ele tutuşup binanın penceresinden atlamaktan farksızdı– ve gülümsedi.

4

Çift, daireden ayrıldığında emlakçı-olmayan-emlakçı Vera da bir oh çekti. İş görür bir çiftti.

Bebeklerini yanlarında getirmemeleri kötü olmuştu –kızı canlı görmek güzel olurdu– ama seçim süreci ayrıntılıydı ve koca da bebeğin fotoğraflarını ve videolarını göstermeye can atıyordu.

Güzeller güzeli bir bebek.

Annenin engeli de bir artıydı.

Tek kelimeyle *mükemmellerdi*.

Deptford’ın talihli yeni kiracılarıyla tanıştığında sık sık yaşadığı bir kıskançlık kapladı içini.

Ardından elinde tuttuğu şeyi hatırladı. Çiftin daireden ayrılır-larken ellerini sıkmasını tuhaf bulup bulmadığını merak ederek ellerine baktı.

Hayır, bulmamışlardı muhtemelen. Konuşacak başka dertleri vardı.

Hamamböceği avuçlarının içinde kıvranmaya devam ediyordu.

Vera dikkatle ellerini açtı, sonra da hamamböceğini gövdesinden tuttu. Böceğin bacakları çaresizce havayı dövüyordu.

Çift ikinci yatak odasında konuşurken böceği mutfak tezgâhının üzerinde koştururken yakalamıştı. Hızlıydı ama yeterince değil.

“Sen buraya ait değilsin,” diye azarladı hamamböceğini sırtıarak; gerçek, sahici bir sırtışla.

Dairelerde sık sık hamamböceği görülürdü –ve içinde bulunduğu bu daire de birkaç aydır boş duruyordu– fakat tam bu anda

bir hamamböceği bulmanın... kutsi bir teyit olduğunu hissetmeden edemiyordu. Sonuçta bu daire yaşam doluydu. Yeni kiracılar da bunun tam olarak ne anlama geldiğini öğrenmek üzereydi.

İşte yine o içini kaplayan kıskançlık. O kadar *talihliydiler* ki. Genç çiftin tecrübe edecekleri şeyi kendi de tecrübe edebilmeyi çok isterdi Vera. Çiftin bebeklerinin tecrübe edeceği şeyi.

Vera buna en yakın şeyle yetinmek zorundaydı.

Parlak, kahverengimsi-siyah böceği ağzına attı. Böceğin keyifli mi keyifli çıtırtısı dilini kaplayıp duyularını boğana kadar, böcek dişleri ve damağı arasında acziyet içinde çırpındı.

Vera gözlerini yumdu ve ağzındakileri yavaşça yutarak yaşamın ılık, acı, tatlı lezzetinin tadını çıkardı.

GİRDAP

1

Çünkü yaşam acı ve tatlıydı, değil mi? Joni Mitchell'ın kutsal şarapla alakalı şu şarkısı gibi.

Ya da, hayır...

Reid Elli Dokuzuncu Sokak'taki neredeyse kalabalık kaldırım-da dan diye durdu. Kablosuz kulaklıklarındaki müziği durdurduğu anda etrafından dolaşan birinin, “*Aferin, götoş!*” diye söylendiğini duydu. Reid'in umurunda değildi; kendini tamamen bu düşünce-ye kaptırmıştı.

Hayır, şu daha iyi bir benzetme olabilirdi... yaşam Joni Mitchell'ın bütün diskografisi gibiydi. Giderek daha karmaşıklaşan ve anlaması zorlaşan ama beklentilerinizi bir kenara bırakıp *dinlediğiniz* takdirde aklınızı alacak güzelliklerle karşılaşacağınız şarkılar.

Evet. Bunu beğenmişti. Hatta burada muhtemel bir şarkı bile yattıyor olabilirdi. “Joni'ye Bir Şarkı,” gibi bir şeyler.

Şarkı sözü yazmak asla çok becerikli olduğu bir konu olmamıştı –melodik nakaratları çok daha rahat yazıyordu– ve tüm zaman-ların en iyi söz yazarlarından birine adanmış bir şarkı yazmak da hadsizliğin dibi olurdu. Olsun. Aylardır yeni bir şarkı yazmamıştı. Yeni bir şarkı için bir fikir bile gelmemişti aklına.

Kafasının doğru düzgün çalışmayacağı kadar yorgun olduğu böyle bir günde beklenmedik bir hediye-ydi bu.

Bahse varım, Joni de zaman zaman böyle hissediyordur.

*Ah, Joni, seni çok iyi anlıyorum
Ama senin yaptıklarını asla yapamam.*

Kendi kendine gülümseyerek telefonunu çıkardı ve notlar uygulamasına bu satırları kaydetti.

Bu işi de halledince gözlerini kırıştırıp etrafına bakındı. Manhattan'da güzel, ılık bir ocak ortası günüydü. Hava serindi ama güneş soğuğu kırıyordu. Öğle arası yaya kalabalığı kaldırımları doldurmuştu ve havanın bir parçasıymış kadar uzakta bir yerlerden gelen sesi, birilerinin saksafonu ağılattığını duyabiliyordu. New York City'de yaşamak için şahane bir gündü.

Reid öğle yemeği arasına çıkmıştı. Şeffaf bir plastik poşetin içinde ufak bir ekmek somunu taşıyordu ve masasına dönmeden önce halletmesi gereken işler olduğundan acelesi vardı; en azından frenlere asılmadan önceki plan buydu.

Bir girdaba kapıldıktan sonra dışarı tükürülen bir adam gibi hissediyordu. Başı dönmüş. Nefesi kesilmiş.

Ama nedense çok ama çok uzun bir zamandır hissetmediği kadar da mutlu hissediyordu kendini.

Acı ve tatlı.

Geçen hafta *gerçekten* yaşanmış mıydı yani?

Durup tüm bunları sindirmesi için bu anın –yeni bir şarkının belli belirsiz ilhamının ortaya çıkardığı bu rasgele, önemsiz New York anının– gerçekleşmesi gerekmişti.

Dün Deptford'a taşınmışlardı.

2

Taşınma hiç kolay olmamıştı. Şimdi geri dönüp baktığında her şeyi belli belirsiz hatırlamasına şaşmamak lazımdı.

Ana ile Reid daireyi gezmekten döndüklerinde, Reid'in telefonunda bilinmeyen bir numaradan gelen bir sesli mesaj olduğunu görmüşlerdi. Ne telefon çalmıştı ne de cevapsız bir çağrı vardı.

Bir yabancıнын duygusuz ve gayrişahsi sesi onlara, yani "Adaylara," eğer Deptford'daki daireyle ilgileniyorlarsa, "yürürlükteki kanunlar ve içtüzük uyarınca, taşınmak için yedi günleri olduğunu" haber veriyordu. Tanınan süre içerisinde bunu gerçekleştirmedikleri takdirde, "sıradaki Adaylarla görüşme sürecini başlatacaklardı."

Ses uğursuz bir katiyetle, "Bu sürecin hiç de uzun sürmeyeceğini," eklemişti.

Kahrolası yedi gün. Koca bir daireyi toparlamaları; daha doğrusu, koca bir daireyi *Reid'in* toparlaması için. Kendine bunu itiraf etmekten ne kadar tiksinsen de Ana'nın bu konuda ona pek faydası dokunacağı söylenemezdi.

Bir de Frank mevzusu vardı. Saldırgan, her işe burnunu sokan, çekilmez, ırkçı, Tanrı'ya-şükür-yakında-*eski*-olacak evsahipleri.

Frank kontratlarını tamamlamadıkları için küplere binecekti. Daireye yaptıkları ufak tefek tadilatları gördüğünde aklını yitirecekti. Her şeyden öte de taşınma sürecinin her adımına dahil olmak için ısrarcı olacaktı. Eşyaları nasıl toparladıklarını görmek isteyecekti; parkeleri çizmediklerinden emin olmak isteyecekti; yanlış yaptıkları her konu hakkında, dairesinden taşınmanın nasıl bir aptallık olduğu konusunda cahil nutukları çekecekti ve ha, bu arada, ne tarz nakliyecilerle tanışmışlardı, bizim güzel, beyaz ülkemizi lekelemeye gelen son mülteci sürüsüne dair *Tucker'ı* seyretnmişler miydi? Parazitti her biri, kahrolası hamamböcekleriydi.

Reid, Deptford'dan gelen o sesli mesajı dinler dinlemez gelecek haftalarının tam bir kâbus olacağını anlamıştı.

Yine de bu konuda canı sıkılmamıştı. Çünkü öyle ya da böyle bu taşınmanın *altından kalkacağını* biliyordu. Bu sebeple döneceği terin ve tecrübe edeceği uykusuzluğun, daha tatlı ve daha az acı yaşamlarının kaporası olacaktı.

Frank'e söylemek için taşınmadan bir önceki geceye kadar beklemiş, herifin sözümona kokteyl vaktinde telefonuna bakmayacağına bel bağlamışlardı. Bekledikleri gibi de olmuştu. Kısa, muğlak bir mesaj bırakmışlardı: Çok üzgünüz, acil bir durum daha yaşandı, Ana'nın Connecticut'taki annesinin yanına taşınmamız gerekiyor. (Ana'nın annesinin yanına taşınma fikri gülünçtü ama Frank o ilişkinin ayrıntılarını sormayı hiç akıl etmemişti.)

Cep yakan bir ek ücret karşılığında, nakliyecileri de şafak sökmeden birkaç saat öncesinde gelecek şekilde ayarlamışlardı. Gece-nin karanlığında eşyaları kamyonu yüklenmişti. Şipşak.

Ana kırılabilir ve kişisel eşyalarını taşımak amacıyla kiralandıkları arabada Charlie'yle birlikte otururken Reid de nakliyecileri yönlendirmiş ve adamların arkasını toplamıştı. Nihayet eşiyle küçük kızına katıldığında, Ana'ya her şeyin yolunda olduğunu söylemişti ve üçlü bir aile olarak yaşadıkları ilk daireye veda etmişti. Oraya dair anılarının aman aman mutlu olduğu söylenemezdi ama yine de onlar için önemli bir mekândı burası.

Ayrıca Reid oradan ayrılırırken dairenin *tam olarak* nasıl göründüğüne dair birkaç detayı atlamışsa ne olacaktı ki? Depozitoyu da bu yüzden vermiyorlar mıydı sanki? Hem orada kaldıkları süre boyunca Frank dallamanın önde gideni gibi davranmıştı. Bunu değerlendirme kartı olarak kabul etsindi.

Güneş doğarken Deptford'a taşınmışlardı. Nereden bakarsanız bakın, münasip bir imgeydi bu.

Öğlen civarı nakliyeciler oradan ayrılmıştı ve nihayet, bütünüyle yuvalarına taşınmışlardı.

Charlie huysuz, huzursuz ve şaşkındı.

Ana'nın gerginliği ve iki arada kaldığı her hâlden belliydi.

Reid'se yorgunluktan ölüyordu ve ertesi gün işe gitme fikrini hiç iç açıcı bulmuyordu.

Ama *taşınmışlardı*.

3

Elli Dokuzuncu Sokak'ta dikildiği noktadan hâlâ kimıldamamıştı. Henüz değil.

Elindeki poşetin içine uzanıp ekmekten bir parça kopardı. Her hafta Mitzva Tanklarını ofis binasının yakınlarına park edip binadan çıkan bulabildikleri her bir Yahudiye Tevrat'tan bir parça dinlemek ve/veya bir muska isteyip istemediklerini soran Chabad-Lubavitch'lerin³ ikram ettiği hala ekmeği. Reid diğer kısımları hep reddederdi fakat ekmeği beğeniyordu, kemer sıkmaya çalıştığı zamanlarda öğle yemeğinde iyi gidiyordu.

Bir dakikaya tekrar yürümeye başlayacaktı. Taşınma sırasında Ana'nın seslendirme kabini hasar görmüştü ve Reid'den Lexington'daki Home Depot'a gidip tamir için birkaç parça almasını istemişti.

Fakat öncesinde Reid kaldırımında durmasının birden gelen şarkı sözü ilhamından öte başka bir nedeni daha olduğunu fark etti.

Arkasına döndü ve bloğun gerisinde düşüncelere dalmışken yanından geçtiği binayı gördü.

Argosy Kitapçısı. Bu mahallede kalan sayılı kitapçıdan biri, Reid'in bildiği kadarıyla eski, rasgele, baskısı bulunmayan kitaplar üzerinde uzmanlaşmış bir kitapçı.

Deptford'a dair yaptığı Google aramalarında, binayla alakalı yazılmış tek bir kitaba rastlamıştı. 1970'lerde yazılmış ve onyıllardır baskısı bulunmayan magazinsel bir kitap. Amazon'da satılan birkaç nüsha vardı ama Reid'in bir kitaba bayılamayacağı kadar pahalıya satılıyorlardı ve Ana da mümkünse Amazon'dan alışveriş yapmaya felsefi olarak karşıydı, hâliyle...

Bu kitapçıya uğramaya değer miydi?

Ekmekten bir parça daha attı ağzına. Yorgunken hep kararsızlığa düşerdi.

3 Yahudi mistisizmini (Hasidizm) yaymayı amaçlayan bir hareket. Günümüzde merkezi New York'ta olup, dünya çapında Yahudi cemaatlerine yönelik eğitim ve dini hizmetler sunar. -en

Buna ufak bir sınav gözüyle bakmaya ne dersin?

Önemli, herhangi bir mânâ çıkarılacak bir sınav değil. Talihlerinin gerçekten *dönüp dönmediğini* görmek için minik bir sınav.

Dönüp kitapçıya yürüdü.

Argosy gözünü korkutuyordu. Eskiden şehrin dört bir yanında bulunan, zengin kahverengi ahşap rafları, merdivenleri ve sırtları olan, insanın gözünü korkutan, eski zaman kitapçılarından biriydi. Doğru ISBN’i, Dewey ondalık sistemini ya da artık her neyse onu bilmediğiniz takdirde sizi kitapçıdan kovacaklarmış gibi gelirdi hani. Reid böyle kitapçılarda hep ahmak gibi hissederdi kendini. Yıllar içerisinde çalıştığı birçok iş içinde yirmilerinin başlarında bir dönem Village’daki Keats & Yeats ismindeki bir kitapçıda bile çalışmıştı ama oradayken işin altından o kadar kalkamamıştı ki doğrudan kovulduğu sayılı işlerden biri olmuştu bu.

Argosy’nin önünde, sepetlerin ve kutuların içinde bir dolara satılan kitaplar dizilmişti. Reid nereden başlayacağını bilemeden ve bunun bir zaman kaybı olacağından hemen hemen emin bir şekilde aylak aylak bu kitapları karıştırmaya başladı ve...

Kitabı baktığı ilk sepetin içinde buldu.

4

Reid’in annesinin, babasıyla ilk tanıştığı zamanları yâd ederken kullandığı bir kelime vardı. Daha mutlu oldukları zamanlardı bunlar, babasının bir daha geri dönmek üzere ailesini terk edebilen bencil, korkak bir şerefsiz olduğunu göstermeden öncesi. *Bashert*. Romantik bir bağlamda, “ruh eşi” anlamına geliyordu. Daha genel kullanımda ise alınyazısı demekti. Kader. Tanrı’nın planı.

Gülerek ocak güneşinin altına çıkarken Reid’in kulaklarında bu kelime yankılanıyordu. Gerçekten gülüyordu. Elinde tuttuğu karton kapaklı eski kitaba baktı. Ha siktir ya, buna inanamıyordu gerçekten.

Preston Treadwell'in kaleminden, *Demir Kapının Ardında: New York'un En Gizemli Evi Olan Deptford Apartmanı'nın Gayri-resmî Tarihi*.

Kitap orada *öylece* duruyordu. Kimbilir kaç el sayfalarını karıştırmış, kaç alıcı onu görmezden gelmişti?

Kondisyonu harikaydı.

Bir dolardı yalnızca.

Ondan vergi bile almamışlardı.

Bashert.

İç birden annesini arayıp ona her şeyi anlatma arzusuyla dolup taşıtı.

Gülüştü söndü.

Bir anlığına her şey o kadar üzerine geldi ki neredeyse ağlayacaktı.

Annesini arayamazdı; bir seneden uzun bir süredir ölüydü annesi. COVID bakımevine sızmayı başarmıştı ve (Reid'in olmayı umabileceğinden çok daha iyi söz yazarı olan) Springsteen'in sözlerini kullanacak olursa yolun sonuna gelmişti. Bugünlerde sıkça duyabileceğiniz bir hikâye. Aynı dönemde Ana'nın annesi bile kaldığı destekli yaşam tesisinde COVID'e yakalanmıştı. Gerçi Ana'nın annesi ondan istenileni yapmayı her zaman reddettiğinden hastalığı atlatmıştı.

Annesini kaybetmenin acısı, Ana'yla birlikte son zamanlarda başlarından geçen şeyler yüzünden arada kaynamıştı. Birikimlerini tüketen nahoş doğurganlık tedavileri, hamilelik, zorlu doğum, felç, giderek artan masraflar, Ana'nın kişisel antrenör kazancının kaybı, yenidoğan... ve tabii ki, bıçaklı o gece...

Reid bunların hiçbirini kafaya takmamaya çalışıyordu. İp üzerinde yürüyen birinin altındaki sert zemini düşünmemeye çalışması gibi.

Ortasında durduğu blokta etrafa bakındı. Görerek baktı.

Her iki mağazadan biri boş gibi görünüyordu. Pencereleer ya gazetelerle kapatılmıştı ya da boş bırakılmıştı. Emlakçı afişleri, son zamanlarda kapı eşiklerinde uyuyan insanlar kadar sık görünür olmuştu. New York annesinin hep korkarak baktığı karikatürü andırmaya başlamıştı: perişan, ümitsiz. Çökmüş.

Şehrin başından o kadar çok şey geçmişti ki. O kâbus gibi, fon müziğini ambulans sirenlerinin oluşturduğu 2020 baharının ardında bıraktığı demirbaş TSSB'nin bile ötesinde. Toplu mezarlar, mobil morglar. Peşinden ekonomik daralma gelmişti. Öfkenin, şiddetinin artışı. Haberlerdeki ırkçı stok görüntülerden değil, haberleri seyredenlerin suçlayacak birini aramasından. Eninde sonunda nihai suçlu olarak ihale hep aynı gruba kalıyordu, değil mi? Svastika grafitisi artık az rastlanan bir şey değildi, siyasetçiler (hatta bazı ünlüler) vintage, ısmarlama bir paltoymuşçasına üzerlerinde nasıl duracak diye anti-Semitizmi deniyordu ve Reid annesi yaşayıp da bunları görmediği için memnundu.

Keyfi kaçmaya başladı, tatlıya çok fazla acı karışıyordu.

Ardından satın aldığı kitaba baktı tekrardan. Kapağında güzel-ler güzeli bir bina vardı. *Onun* binası. Yeni evi.

Uzaktaki saksafoncunun yeni bir şarkıya başladığını duydu.

Parkın hizasından, kuzeyden, aşağı yukarı on blok öteden tuhaf bir hissiyat yayıldığını hissetti Reid.

Bir nabız.

Hayır. Daha çok... nazik bir çekim. Müzik gibi gelip geçici.

Aradaki mesafe yüzünden belli belirsizdi ama yönünü karıştırmak imkânsızdı.

Deptford. Elinde tuttuğu kitap kadar net bir şekilde bina da onun gelmesini beklemişti.

Annesi görse gurur duyardı onunla. Bu yeni apartmanı bulduğu için gurur duyardı. Eşine ve kızına baktığı için. Yasın onu yerle bir etmesine müsaade etmediği için. *Hayatta kaldığı* için.

Aynı şeyler kendine yuva olarak seçtiği bu şehir için de söylenebilirdi.

Yanından geçip giden herkes –yaya trafiğinin bir numaralı kuralını çiğnediğinde ona söven şerefsiz ya da pirince-üfleyen-kahrolası-ciğerlerine-kuvvet saksafoncu bile– yoluna devam ediyordu. Ve yakında Reid de bu neşe dolu gürültüye ekleyecek yeni müzikler besteleyecekti.

Kalbi sevgiyle kabardı. Bunu tarif etmenin başka yolu yoktu.
Bu kahrolası şehri çok *seviyordu*.

Peki ya bu buruk tat? Bu kutsi şarap? New Yorklu olmak buydu işte.

Cehennemi yaşamışlardı. Hâlâ ya maske takıyorlar ya da ne olur ne olmaz diye ceplerinde maskeyle dolaşıyorlardı. Hayatlarının en kötü yıllarını atlattıklarını

(*Ana bıçağı bırak*)

(*Ne yapıyordun sen?!)*

gösteren yara izleri taşıyorlardı. Fakat yara izleri yalnızca hayatta kalabilenlerde bulunurdu.

Reid bir anda karar verdi: Bugünün öğle yemeği molası için planlarını değiştirecekti.

En yakındaki evsizi bulacak ve şu anda atıştırdığı ekmeği ona verecekti. Öyle birini bulmak zor olmazdı ve bu ekmeğe ondan daha çok ihtiyaçları vardı.

Sonra da kendine güzel bir öğle yemeği ısmarlayacaktı çünkü buna yetecek parası vardı. O öğle yemeğini kahrolası güneşin altında yiyecek ve yeni kitabını okumaya başlayacaktı.

Sonrasında da yapı markete uğrayacak vakti kalırdı hâlâ. Peki diyelim ki kalmadı? Ne olacak, bu işi yürüyerek eve dönerken de halledebilirdi. Artık evine yürüyerek dönebiliyordu. Güney Brooklyn'e yaptığı o sonu gelmez, sıkış tıkkış metro yolculuğu yoktu artık.

Sonra eve döndüğünde eşini ve kızını öpecekti –hayatının iki mücevheri (*ve bazen onlar da buruk olmuyorlar mıydı? Tabii ki. Ama bu duyguları iyice dibe gömebilirdi, o üzümleri ezip kutsi bir şaraba dönüştürebilirdi, bebeğim*)– ve yeni bir şarkı kaleme alacaktı.

Bu kahrolası şehri çok *seviyordu*.

Ama dikildiği noktadan ayrılmadı. Henüz değil. Şimdilik bu hissin tadını çıkarmak istiyordu.

Geçen son birkaç senenin ardından, sonsuza dek bu ânın içinde yaşamak istiyordu.

